

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Osijeku

Credobanka d.d. Split u stečaju	
Datum i vrijeme prijema	Broj
28.08.20.	1916

Potvrda o preuzimanju elektroničkog sudskog pismena

U siguran elektronički poštanski pretinac primatelja **Ankica Čenić, stečajni upravitelj**, dana **28.08.2020.** su poslana sljedeća pismena iz predmeta **P-36/2017**:

- podnesak vrste **Presuda - preinačena 1.st. presuda** i oznake **P-36/2017-25**

Potvrđuje se da je primatelj dana **28.08.2020.** preuzeo navedena pismena.

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 55 Pž-5139/2017-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Lidije Tomljenović, predsjednika vijeća, Mirne Maržić, suca izvjestitelja i Marine Veljak, člana vijeća, u pravnoj stvari 1. tužitelja JEZGRA d.o.o. „u stečaju“, Cerić, Kralja Tomislava 48, OIB 55303512502, i 2. tužitelja MILENKA TURUDIĆA iz Vinkovaca, Pavleka Miškine 1, OIB 84879294943, koje zastupa punomoćnik Antun Babić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Babić&Babić j.t.d., Vinkovci, protiv tuženika CREDO BANKA d.d. „u stečaju“, Split, Zrinsko-Frankopanska 58, OIB 94141384086, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Ankica Čenić, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-36/2017-14 od 31. svibnja 2017., u sjednici vijeća održanoj 4. lipnja 2020.

presudio je

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-36/2017-14 od 31. svibnja 2017. u dijelu točke 1. izreke i u točki 3. izreke, te sudi:

1. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Proglašava se nedopuštenom ovrha određena rješenjem Općinskog suda u Vukovaru broj Ovr-1007/12 od 3. listopada 2012. godine na nekretninama:

- kč.br. 3679-kuća broj 19 i dvor u Ulici A. Augustinčića ukupne površine 204 m2 upisane u zk. ul. br. 1119 k.o. Vukovar

- kč.br. 833/2-vikendica i voćnjak za gradom površine 1496 m2 upisane u zk.ul. br. 1700 k.o. Šarengrad,

određena na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama zaključenog 21. ožujka 2011. koji je solemnizirana po javnom bilježniku u Vinkovcima Mirodaru Kovač dana 1. srpnja 2011. pod brojem OV-9051/11 za iznos od 20.711.811,88 kn (dvadesetmilijunasedamstojedanaesttisućaosamstojedanaest kuna i osamdesetosam lipa) zajedno sa pripadajućim kamatama od 1. siječnja 2012. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena, kao i iznos od 345.422,96 kn (tristočetdesetpet tisuća-četiristodvadesetdije kune i devedesetšest lipa).

2. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-36/2017-14 od 31. svibnja 2017., u pobijanom dijelu točke 1. izreke, prihvaćen je tužbeni zahtjev kojim se proglašava nedopuštenom ovrha određena rješenjem Općinskog suda u Vukovaru broj Ovr-1007/12 od 3. listopada 2012. na nekretninama:

- kč.br. 3679-kuća broj 19 i dvor u Ulici A. Augustinčića ukupne površine 204 m² upisane u zk. ul. br. 1119 k.o. Vukovar,

- kč.br. 833/2-vikendica i voćnjak za gradom površine 1496 m² upisane u zk.ul. br. 1700 k.o. Šarengrad,

određena na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama zaključenog 21. ožujka 2011. koji je solemnizirana po javnom bilježniku u Vinkovcima Mirodaru Kovač dana 1. srpnja 2011. pod brojem OV-9051/11 za iznos od 20.711.811,88 kn (dvadesetmilijunasedamstojedanaesttisućaosamstojedanaest kuna i osamdesetosam lipa) zajedno sa pripadajućim kamatama od 1. siječnja 2012. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, kao i iznos od 345.422,96 kn (tristočetdesetpet tisućačetiristodvadesetdvije kune i devedesetšest lipa). Pobijanom točkom 3. izreke prvostupanjske presude je odlučeno o troškovima parnice na način da je naloženo tuženiku naknaditi tužiteljima parnični trošak u iznosu od po 176.400,00 kn svakome, odnosno ukupno 352.800,00 kn.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je tako odlučio prvostupanjski sud u sporu radi proglašenja nedopuštenom ovrhe temeljem čl. 48. st. 3. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 67/08, 139/10, 150/11, 154/11, 12/12, 70/12 i 80/12; u daljnjem tekstu: OZ) u bitnome, uz obrazloženje, da je ovrha određena rješenjem Općinskog suda u Vukovaru poslovni broj Ovr-1007/12 od 3. listopada 2012. na temelju Sporazuma radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama tužitelja zaključenog 21. ožujka 2011. i solemniziranog po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču iz Vinkovaca dana 1. srpnja 2011. pod brojem OV-9051/11 (u daljnjem tekstu; Sporazum o osiguranju OV-9051/11) za iznos od 20.711.811,88 kn s pripadajućim zateznim kamatama i za iznos od 345.422,96 kn nedopuštena, iz razloga što tuženik nema valjano osiguranu tražbinu po Ugovoru o nenamjenskom kreditu br. 6180001212 založnim pravom na nekretninama tužitelja u smislu čl. 301. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, ocijenivši da se Aneks 8. Ugovora o nenamjenskom kreditu br. 6180001212 ne može smatrati sastavnim dijelom Ugovora o okvirnom zaduženju broj 13/10/11. O troškovima postupka je odlučeno na temelju čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08 i 57/11).

Tuženik žalbom pobija prvostupanjsku presudu u navedenom dijelu točke 1. izreke kojim se proglašava nedopuštenom ovrha određena na temelju Sporazuma o osiguranju OV-9051/11 za iznos od 20.711.811,88 kn s pripadajućim zateznim kamatama i za iznos od 345.422,96 kn, te u točke 3. izreke, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi u bitnome navodi da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a jer je nepravilno primijenio odredbe čl. 2. i čl. 7. ZPP-a, a navedeno iz razloga što se sud trebao zadržati na ispitivanju samo ovršnih žalbenih razloga iz

čl. 46. st. 1. t. 9. OZ-a zbog kojih su tužitelji upućeni na parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, te nakon što je iz provedenih dokaza utvrđeno da ti razlozi nisu osnovani, trebao je odbiti tužbeni zahtjev. Smatra da je time ostvaren i žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava, budući da sud nije pravilno primijenio kogentnu odredbu čl. 48. st. 3. OZ kad je proglasio nedopuštenom ovrhu zbog razloga zbog kojih tužitelji nisu upućeni u parnicu. Nadalje, tuženik smatra da je i počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, budući da su razlozi prvostupanjskog suda o nedopuštenosti ovrhe zbog toga što tuženik nema valjano osiguranu tražbinu založnim pravom na nekretninama nejasni i proturječni, a o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava. Time je po ocjeni tuženika i pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Oспорava i odluku o troškovima parničnog postupka. Predlaže stoga da drugostupanjski sud preinači pobijanu presudu na način da se odbije prihvaćeni tužbeni zahtjev tužitelja, podredno, da se prvostupanjska presuda u pobijanom dijelu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je osnovana.

Prvostupanjska presuda je ispitana u dijelu u kojem se pobija žalbom u skladu s čl. 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19; u daljnjem tekstu: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. toga Zakona i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

Pobijana presuda nije zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a na koje je ovaj sud dužan paziti po službenoj dužnosti, pa tako ni bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju izričito ukazuje tuženik. Suprotno žalbenim navodima tuženika, pobijana presuda nema takvih nedostataka zbog kojih se ne bi mogla valjano ispitati, budući da su razlozi prvostupanjskog suda jasni i neproturječni, niti o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

Time što je prvostupanjski sud iz utvrđenog činjeničnog stanja izveo pogrešne zaključke o nedopuštenosti ovrhe, prvostupanjski sud nije počinio niti jednu od bitnih postupovnih povreda, niti je time pogrešno utvrdio činjenično stanje, već je time pogrešno primijenio materijalno pravo iz razloga navedenih u nastavku ove odluke.

Predmet spora, u žalbenoj fazi postupka, je zahtjev tužitelja za proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrsi Općinskog suda u Vukovaru poslovni broj Ovr-1007712 od 3. listopada 2012., temeljem Sporazuma o osiguranju OV-9051/11 na nekretninama tužitelja poblizje označenih u izreci pobijane presude.

U prvostupanjskom postupku je utvrđeno:

- da je na dan 15. ožujka 2011. drugotužitelj Milenko Turudić kao korisnik kredita imao dospjele, a neplaćene obveze po Ugovoru o namjenskom kreditu broj 6180001212 od 3. siječnja 2008. i Aneksima tog ugovora (u daljnjem tekstu; Ugovor o namjenskom kreditu);

- da je svakim sljedećim Anexom Ugovora o namjenskom kreditu zatvaran iznos iz prethodnog Aneksa po osnovi dospjele, a neplaćene kreditne obveze (reprogramiran raniji kredit);

- da su 15. ožujka 2011. drugotužitelj Milenko Turudić kao korisnik kredita, tuženik kao davatelj kredita i prvotužitelj Jezgra d.o.o. kao založni dužnik sklopili Anex 8. Ugovora o namjenskom kreditu (u daljnjem tekstu; Anex 8.) kojim su ugovorili da se ugovor o namjenskom kreditu i svi Aneksi tog Ugovora vezuju uz Ugovor o okvirnom zaduženju br. 13/10/11 koji je također sklopljen 15. ožujka 2011. između tuženika kao davatelja kredita, drugotužitelja Milenka Turudića kao korisnika kredita, te prvotužitelja kao založnog dužnika (u daljnjem tekstu; Ugovor o okvirnom zaduženju);

- da je Anexom 8. ugovoreno da će tužitelji kao založni dužnici, a drugotužitelj Milenko Turudić i kao korisnik kredita, dati kao instrument osiguranja u zalog svoje nekretnine (na kojima je određena predmetna ovrha) za dugovanje po Ugovoru o namjenskom kreditu;

- da je između tuženika i drugotužitelja Milenka Turudića kao dužnika i prvotužitelja kao založnog dužnika 21. ožujka 2011. zaključen Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama temeljem Ugovora o okvirnom zaduženju broj 13/10/11 kojim su tužitelji dozvolili da se na njihovim nekretninama na kojima je određena predmetna ovrha upiše založno pravo u korist tuženika, te da je taj Sporazum solemniziran po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču u Vinkovcima broj OV-9051/11 od 1. srpnja 2011.;

- da je u zemljišnim knjigama temeljem navedenog Sporazuma o osiguranju upisano založno pravo na nekretninama založnih dužnika;

- da je novčana tražbina tuženika osigurana Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama solemniziranog po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču iz Vinkovaca dana 1. srpnja 2011. pod brojem OV-9051/11 dospjela na naplatu i da je navedeni Sporazum o osiguranju stekao svojstvo ovršnosti;

- na temelju nalaza i mišljenja vještaka prvostupajski sud je utvrdio da ukupni dug Milenka Turudića (drugotužitelja) po Ugovoru o namjenskom kreditu iznosi ukupno 21.057.234,84 kn, slijedom čega je ocijenio neosnovanim prigovor tužitelja da kreditna sredstva osigurana založnim pravom na nekretninama tužitelja temeljem Sporazuma o osiguranju OV-9051/11 nisu plasirana korisnicima kredita;

- da je rješenjem Općinskog suda u Vukovaru poslovni broj Ovr-1007/12 od 3. listopada 2012., na temelju Sporazuma o osiguranju OV-9051/11 određena ovrha radi naplate novčane tražbine tuženika (ovrhovoditelja) na nekretninama tužitelja;

- da su tužitelji sukladno čl. 48. st. 3. OZ-a rješenjem ovršnog suda poslovni broj Ovr-1007/12 od 3. listopada 2012. upućeni na pokretanje parnice radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz čl. 46. st. 1. t. 9. OZ-a, te da su tužitelji pravodobno pokrenuli ovu parnicu;

- da se tražbina tuženika u iznosu od 21.057.234,84 kn iz Ugovora o okvirnom zaduženju br. 13/10/11 se odnosi na potraživanje banke iz Ugovora o nenamjenskom kreditu br. 6180001212 zaključenim s drugotužiteljem Milenom Turudićem od 8. siječnja 2008. i Aneksa ovom Ugovoru broj 1-9, te da ugovoreni iznos iz posljednjeg Aneksa 9 od 31. svibnja 2011. dospijeva na naplatu 30. studenoga 2011.

Ovako utvrđeno činjenično stanje žalitelj ne dovodi u pitanje svojom žalbom. Stoga nije osnovan žalbeni razlog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Polazeći od nespornih činjenica da je potraživanje tuženika iz Ugovora o okvirnom zaduženju broj 13/10/11 osigurano Sporazumom radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 21. ožujka 2011. solemniziran po javnom bilježniku Mirodaru Kovač broj OV-9051/11 od 1. srpnja 2011., a koji je postao ovršan 1. siječnja 2012., te imajući u vidu da tražbina iz 9. Aneksa Ugovora br. 6180001212 dopijeva na naplatu 30. studenoga 2011., pravilno je prvostupanjski sud ocijenio neosnovanim prigovor tužitelja da Sporazum o osiguranju novčane tražbine broj OV-9051/11 nema valjanu klauzulu ovršnosti.

Međutim, zaključak prvostupanjskog suda da je tužbeni zahtjev za proglašenje ovrhe nedopuštenom osnovan iz razloga što tuženik nema valjano osiguranu tražbinu po Ugovoru o nenamjenskom kreditu založnim pravom na nekretninama tužitelja u smislu čl. 301. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, stoga što se Aneks 8. Ugovora o nenamjenskom kreditu ne može smatrati sastavnim dijelom Ugovora o okvirnom zaduženju broj 13/10/11, ne može prihvatiti pravilnim, budući da takav zaključak nema uporište u utvrđenom činjeničnom stanju i mjerodavnom materijalnom pravu.

Osnovano tuženik u žalbi ukazuje da je u ovoj parnici sud bio ovlašten ispitivati samo žalbene navode zbog kojih su tužitelji kao ovršenici upućeni u parnicu sukladno odredbi čl. 51. st. 3. OZ-a u vezi čl. 48. st. 3. OZ-a. S obzirom na to da su tužitelji upućeni u ovu parnicu rješenjem ovršnog suda poslovni broj Ovr-1007/12 od 3. listopada 2012. radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz čl. 46. st. 1. t. 9. OZ-a koji razlog se odnosi na prestanak tražbine, u ovom postupku prvostupanjski sud nije mogao proglasiti ovrhu nedopuštenu iz razloga koje ovršenici (ovdje tužitelji) nisu isticali u ovršnom postupku i zbog kojih nisu upućeni na pokretanje parnice radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

Naime, tužitelji su podnijeli žalbu protiv rješenja o ovrsi navodeći da tuženik nije plasirao drugotužitelju kao korisniku kredita sredstva u iznosu od 21.057.238,84 kn za koji su tužitelji u svrhu osiguranja novčanih sredstava potpisali Sporazum o osiguranju solemniziran pod brojem OV-9051/11, koje žalbene navode je ovršni sud supsumirao pod žalbeni razlog iz čl. 46. st. 1. t. 9. OZ-a i uputio tužitelje na pokretanje ove parnice.

Žalbeni razlog iz čl. 46. st. 1. t. 9. OZ-a postoji ako je tražbina radi ostvarenja koje je ovrha određena prestala na temelju činjenice koja je nastala u vrijeme kad je ovršenik više nije mogao istaknuti u postupku iz kojeg potječe odluka, odnosno nakon zaključenja sudske ili upravne nagodbe ili sastavljanja, potvrđivanja ili ovjeravanja javnobilježničke isprave.

Budući da tužitelji u žalbi protiv rješenja o ovrsi nisu tvrdili da je ovršna tražbina prestala na temelju činjenice (ispunjenje, prijeboj, odricanje, otpust duga idr.) koja je nastala u vrijeme kad je tužitelji više nisu mogli istaknuti u postupku iz kojeg potječe odluka, odnosno nakon potvrđivanja predmetnog Sporazuma o osiguranju, očigledno je da je ovršni sud pogrešno uputio tužitelje na parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom zbog razloga iz čl. 46. st. 1. t. 9. OZ-a.

S obzirom na to da je prvostupanjski sud na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrdio da ukupni dug Milenka Turudića (drugotužitelja) po Ugovoru o namjenskom kreditu iznosi ukupno 21.057.234,84 kn (iznos od 345.422,96 kn se odnosi na obračunate kamate), pravilno je ocijenio neosnovanim navode tužitelja da kreditna sredstva osigurana založnim pravom na nekretninama tužitelja temeljem Sporazuma o osiguranju OV-9051/11 nisu plasirana korisnicima kredita.

Nadalje, čl. 301. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 81/15-pročišćeni tekst; u daljnjem tekstu; ZVDSP) na kojeg se prvostupanjski sud poziva je propisano:

(1) Založnim se pravom osigurava namirenje iz vrijednosti zaloga određene novčane tražbine, ili tražbine kojoj je vrijednost izražena u novcu; dovoljno je određena tražbina kojoj su određeni vjerovnik i dužnik, pravni temelj i visina, ili barem najviši iznos do kojega se osigurava zalogom.

(2) Jednako kao i postojeća tražbina, založnim se pravom može osigurati i da se iz vrijednosti zaloga namiri tražbina koja bi tek nastala nakon nekoga vremena ili nakon ispunjenja nekoga uvjeta, ako ta tražbina ispunjava pretpostavke za to iz stavka 1. ovoga članka.

(3) Pored glavne tražbine iz stavka 1. ovoga članka založno pravo ujedno osigurava i namirenje iz vrijednosti zaloga sporednih tražbina, kamata, troškova za očuvanje stvari i troškova naplate tražbine.

Prema tome, založnim pravom se osigurava namirenje iz vrijednosti zaloga određene novčane tražbine vjerovnika, kako postojeće tako i buduće, kako glavnice tako i sporednih tražbina, kamata, troškova za očuvanje stvari i troškova naplate tražbine.

Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama tužitelja solemniziran po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču iz Vinkovaca pod brojem OV-9051/11 temeljem kojeg je zasnovano založno pravo na predmetnim nekretninama tužitelja radi osiguranja naplate kreditnih obveza i koji sadrži klauzulu izvršenja, predstavlja ovršnu ispravu u smislu čl. 54. st. 3. Zakona o javnom bilježništvu („Narodne novine“ broj: 78/93, 29/94, 162/98, 16/07, 75/09, 120/16; u daljnjem tekstu; ZJB).

Sukladno čl. 263. st. 2. u vezi s čl. 271. OZ-a, navedeni Sporazum o osiguranju ima učinak sudske nagodbe što znači da se takva javnobilježnička ovršna isprava ima smatrati pravno valjanom dok se u odgovarajućem sudskom postupku ne utvrdi njezina nevaljanost. Prema tome, u parnici radi proglašenja ovrhe nedopuštenom ne može se osporavati da tražbina koja je osigurana založnim pravom na nekretninama nije nastala, niti se može ocjenjivati valjanost pravnih poslova (u konkretnom slučaju ugovora o kreditu) iz kojih tražbina potječe.

Slijedom navedenog, osim što prvostupanjski sud u ovoj parnici nije bio ovlašten ispitivati razloge zbog kojih je predmetnu ovrhu proglasio nedopuštenom, jer je sud u parnici radi proglašenja ovrhe nedopuštenom vezan samo razlozima zbog kojih je žalba protiv rješenja o ovrsi izjavljena, pogrešan je zaključak prvostupanjskog suda da tuženik nema valjano osiguranu tražbinu.

Stoga su pitanja kojima se bavio prvostupanjski sud jesu li potpisi ugovornih strana na Aneksu 8. Ugovora o nenamjenskom kreditu ovjereni, kao i može li se navedeni Anex 8. smatrati sastavnim dijelom Ugovora o okvirnom zaduženju broj 13/10/11, irelevantni za donošenje odluke o predmetnom tužbenom zahtjevu.

Budući da Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama tužitelja solemniziran po javnom bilježniku Mirodaru Kovaču iz Vinkovaca pod brojem OV-9051/11 predstavlja ovršnu ispravu u smislu čl. 54. st. 3. ZJB-a i time predstavlja valjanu osnovu za provedbu ovrhe na nekretninama tužitelja prema čl. 21. t. 4. OZ-a, te s obzirom na to da nisu osnovani žalbeni navodi zbog kojih su tužitelji upućeni na ovu parnicu, a koje navode je ovršni sud pogrešno supsumirao pod žalbeni razlog iz čl. 46. st. 1. t. 9. OZ-a, prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo kad je proglasio nedopuštenom ovrhu kao u pobijanoj točki 1. izreke prvostupanjske presude.

Budući da je ostvaren žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava, na temelju čl. 373. t. 3. ZPP-a prihvaćena je žalba tuženika i preinačena prvostupanjska presuda i odbijen tužbeni zahtjev kao u izreci ove presude.

S obzirom na to da je u ovom sporu predmet kojeg je (nenovčani) zahtjev za proglašenje ovrhe nedopuštenom nepobijanim i pobijanim dijelom prvostupanjske presude tužbeni zahtjev djelomično odbijen, a djelomično prihvaćen, te se s obzirom na predmet i vrstu zahtjeva ne može egzaktno utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, ocjena je ovog suda da su stranke podjednako uspjele u sporu i da je stoga opravdano odlučiti da svaka stranka snosi svoje troškove. Stoga je odlučeno kao u točki 2. izreke ove presude sukladno čl. 154. st. 2. ZPP-a.

Zagreb, 4. lipnja 2020.

Dokument je elektronički potpisan:
LIDIJA TOMLJENović
Vrijeme potpisivanja:
03-08-2020
13:56:01

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#130D46523937333439333636353139
L=ZAGREB
S=TOMLJENović
G=LIDIJA
CN=LIDIJA TOMLJENović

Predsjednik vijeća
Lidija Tomljenović

Broj zapisa: 17896-89ece

Kontrolni broj: 0e61a-b2c4c-19db2

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=LIDIJA TOMLJENović, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.